

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMŰVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden esütörtökön.

Szerkesztő és laptulajdonos:
MIHALIK SÁNDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona | Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ | Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyilttér soronkint 30 fillér.

A vándorszínészet missziója.

A színész-csapat, mely márc. 9-dike óta időzött városunkban, majdnem 1 havi itt tartózkodás után tovább vándorolt, terjeszteni -- mint mondani szokták -- a magyar kulturát. S bár Orsova nem az a hely, ahol a lakosság csak a vándorszínészet útján szerez tudomást az újabb darabokról, az újabb irányzatokról, mindazon által az itt tanyázott társulat megadja hozzá az actualitást, hogy színészetünkön egy pillanatig is elmélkedjünk.

Mindenekelőtt vessük fel a kérdést, hogy úgy, amint azt tapasztaltuk és tapasztaljuk, a szintársulatok teljesítenek-e igazán hazafias missziót, s vajjon e tekintetben hatásuk tényleg olyan nagy-e, mint a hogy arról közönségesen beszélni szoktunk?

Hát bizony sajnos, erre nem adhatunk olyan választ, mint a minőt akarnánk és szeretnénk; színművézetünk terén határozott hanyatlás észlelhető, s színdarabjaink legtöbbjében minden megtalálható, egyedül az nem, a mit nemes műélvezetnek nevezünk, csak az nem, amely emel, s hazafias elhatározásokra, tettekre buzdít.

A francia kétes hírű mulató helyek frivol táncjai, amelyekről beszélni jó társaságokban nem illet, amelyek szégyenpírt kergettek még a jobb ízlésű férfi arcába is, belopták magukat lassanlassan azokba a fényes templomokba is, amelyeket a hazafias buzgalom emelt a magyar Géniusnak, s ma már majdnem

ott állunk, hogy ez a teljesen érzéki-ségre apelláló tánc kiszorít minden magasabb élvezetet, lelkesítő gondolatot. Ma már nem éneket, nem hangot, nem játékot kívánunk a színésznőtől, hanem azt, hogy mentől magasabbra tudja hányni a lábát, s merészebben kidombortani testének egyes idomait. S ha ehhez ért, diadalt arat, reng a színház a tapsvihartól, zudítjuk reá a virágerdőt.

S ez a tánc benne van majd minden újabb operetteben. Hja, csak kell a hangot valamivel pótolni! Pedig ez még nem minden. Nézzük meg a darabok szellemét, irányzatát, rendkívül frivol tartalmát. Ma már semmi sem tilos a színpadon, s alig van darab, amelyben egy-két szemérmelenség (a szó-szoros értelmében az!) ne volna. Holmi olyan csiklandósság, amelyért a valóságban a férj és feleség között legalább is egy kis perpatvar szokott kitörni, a színpadon egészen természetes csekélység, a mely még annyi figyelemre sem méltattatik, hogy gyermekeinket távol tartuk tőle. Érdemes is ilyen semmin megakadni!

Talán fölösleges hangsúlyoznom, hogy ez az irányzat színészetünkben általános, s így nem speciell egyik vagy másik társulatra áll.

S ezen áltános irányzat hatása alatt elindulnak az egyes truppok a periferiákra „hazafias missziót” teljesíteni. Már most én kérdelem önöktől tisztelt olvasóim, hogy teljesítenek-e hát valóban ily irányzat mellett missziót? Nemzetiségi vidéken -- amellett,

hogy a kor színvonalán álljon a társulat minden tekintetben, -- speciális szempontok kell hogy vezessék őket működésükben, különösen ha még állami subventióban is részesülnek.

Első sorban tehát azokat a darabokat kell előadniok, a melyekben a magyar Geniusz megnyilatkozik. Ne mondja azt nekem senki, hogy ezeknek nincs meg a vonzóerejük, a bájuk, de hogy nincs, csak legyen erő azokat kellően érvényre hozni. Semmi sem bizonyítja ezt inkább, mint Blaha Lujza 3 napi itt vendégszereplése. Mily szépen megnyilatkozott közönségünk részéről a lelkesedés, mely szólt első sorban annak népies színműnek, melynek ő egyik legigazibb szószólója, s életben tartója.

Nem célozom nekem e lapok hasábjain értekezést írni, csupán egy pár gondolatot akartam a nyilvánosság előtt felszínre hozni, s különösen azt szeretném hangsúlyozni, hogy nemzetiségi vidékeken működő szintársulatainknak, különösen ha állami subventióban részesülnek, az illetékes tényezők részéről határozott utasítással kellene bírniok arra nézve, hogy a magyar hazafias szempontot, mely a darabok helyes kiválogatásában nyilvánul első sorban, szem elől soha ne tévesszék.

Br.

Az első segélynyújtásról.

Irta s 1905. január 15-én
felolvasta: dr. Nagy Sándor.
— Folytatás —

A sziv az élő emberben egy erősen összehúzódó izomtömlő, mely

TÁRCA.

Tea-estély.

Az „Orsovai Hírlap” eredeti tárcája
[Folytatás.]

— Ugyan ne pöröljenek, de hallgassanak reám, had panaszoljam el a szívem keserűségét, mert higyjék el, gyönyörű bajusza volt annak a főhadnagynak.

— Főhadnagy! Bajusz! Hallgatok, — mondották mind a ketten.

Tehát — kezdé Bánhegyiné — Marmaros Szigetre utaztam egy alkalommal, mikor rettenetes kiabálást hallok a folyosón: „Gazemberek, betyárok, megcsaltak,” stb. szóval: özönét a szelid kifejezésnek. Megakartam tudni, hogy mi és ki az? Alig tolom félre az ajtót, megragadja a karomat egy hölgy, s kérdi:

— Hová utazik?

— Szigetre!

— Tudtam, hogy megcsaltak! Nyomorultak!

Mondja kérem, mi baja, hátha segítségére lehetek? kérdeztem részvétellel.

— Hát itt van ni a bilétám, mondtam nekik, hogy Szatmárra akarok menni, és itt van ni, most visznek Szigetre!

— Dehogy viszik, dehogy viszik, — szól közbe a kalauz, — magát kitesszük Szatmáron.

— Ne te ne! Nem elég, hogy a pénzemet zsebre dugták, még azt is hiszik, hogy bolond vagyok? Itt van ez e (reám mutatott), mint ha nem tudnám, hogy ú Szigetre megy. Na? Ha ú oda megy, én is oda megyek, mert egy uton megyünk. Engem el nem bolondít senki fia sem. Na? Most beszéljen!

Elővettem minden magyarázó képességemet, hiába volt, nem birtam meggyőzni.

Ekkor szólalt meg a szép bajuszú főhadnagy a szomszéd coupé ajtajából, szép jó reggelt kívánva a különös menyecske, a ki erre mint egy varázsütésre megszeliült és vigyorgósan nézett reánk.

— Hát mondja csak galambom, ki bántja itt magát?

Instálom alásan, ezeke akarnak bolonddá tenni, bökött felénk a hüvelyk ujjával a menyecske.

— Ne hagyja magát babám!

De nem ám! Hová utazik az úr? Szigetre utazik az ifjú úr?

— Nem én; Galiciába.

— Ne te ne! Ez furcsa. ez nagyon furcsa.

— Miért lenne furcsa? Igaz, hogy ott nem teremnek olyan szép menyecskék, mint maga, de ha a király úgy parancsolta, úgy kell lenni.

Igen ám, csak hogy ez a koci Szigetre megy, éppen ez itt a baj; ez mondták, reám mutatott. A főhadnagy hódolattal köszöntött.

Téved maga babám, ez e (tisztel-teljes mély bók felém) csak azt mondhatta, hogy Ő megy Szigetre, tehát Ő. (ismét meghajlás) oda megy; én meg Galiciába. Hát maga hova igyekszik?

— Ez furcsa, ez nagyon furcsa! Hát Szatmárra mennék instálom, de mit tudom én mán most, hogy hová visznek.

— Legyen nyugodt, Szatmárra.

— Ez furcsa, ez nagyon furcsa! Ifjú úr lelkem, mán látom, hogy ez nem tiszta dolog, hát magyarázná meg egy kicsit instálom: maga megy Galiciába, én Szatmárra, ez e: Szigetre és mégis mindannyian oda jutunk? Hát hun van itt a huncutság? Mert biz Isten ez furcsa, ez nagyon furcsa!

— Egyszerű ez nagyon. Látja babám én megyek Galiciába, engem betettek ebbe a kupétába; ezt e ni, (ismét bók) abba; magát meg olyan messze tették tőlem; de már most azt mondom galamb-

a benne lévő vért kinyomja magából s átadja az ereknek, s ez az oka, hogy a vér kering s az élő emberben folytonos mozgásban van. Ha tehát valahol, a test bármely részén egy véredény átmetszetik, ez érből a szív nyomó hatása alatt a vér kiszökik s mindaddig folyik, míg a nyílása el nem záródik, vagy a szív nyomó ereje meg nem szűnik. Midőn tehát azt halljuk, hogy valaki elvérzett, ezt úgy kell érteni, hogy egy kinyílt, vagy ki nyitott éren át a test vérenek nagy vagy legnagyobb része, vagy mind, a szív által kinyomatott.

Ha tehát egy seb azért vérzik, mert egy ere nyitva van, úgy szüntetjük meg e vérzést, ha e vérző eret becsukjuk, ha a szív nyomó erejét, egy nyomással, egy ellenirányú nyomással per sze ellensúlyozzuk. E nyomást még növeljük, illetőleg segítünk neki még avval is, hogy a hideget is igénybe vesszük, mely összehúzó a testeket, a vérzést is csillapítja úgy, hogy a legkisebb ereket az úgynevezett hajszáledényeket szűkíti, esetleg egészen el is zárja. A vérző sebre tehát nyomást és hideget kell alkalmazni. Egy tiszta zsebkendőt, egy rongyot hideg vízbe mártani vagy ha kéznél van, a sebruhát hideg vízben megnedvesíteni s rá nyomva a vérző helyre, nyomás alá helyezni s így be kötni. A tulságos nagy nyomás alkalmazásától megint óva intek, avval többet ártnak, mint használnak.

Fertőtlenítsük e a frissen ejtett vérző sebet vagy ne? Ha a seb környéke tiszta, ha a sebbel bántó kéz tiszta, ha tiszta az a ruha is, a mit a sebre teszünk, úgy teljesen elegendő a seb egyszerű bekötése.

A cél a seb kezelésben ma már nem a fertőtlenítés, hanem a tisztán tartás, ne a sebben lévő piszkot fertőtlenítsük, hanem azon igyekezzünk, hogy ne jusson piszok a sebre.

[Folytatjuk].

Blahánéről.

Szomorú, de úgy van, hogy Blaháné ismertetésével kell kezdenem a cikket. Fényes képe a mi társadalmi viszonyainknak itt, a „Végeken”, ha Blaháné nagyságát nem mindenki ismeri kellőleg

bom, szaladjon vissza a kupétájába, mert ha minket egyszer kicserélnék, engem visznek Szigetre és magát a galiciai kaszárnyába.

— Hová?!

Sikitott a hölgy és vágatott a számára kijelölt helyre. Mit tettem? Kénytelen voltam vissza sietni a kupétámba én is, nehogy kicseréljenek valakivel. Hej! de nem hiába hajlongott az a szép bajusszú főhadnagy . . .

Ha én akkor Galiciába utaztam volna . . .

— Szót kérlek, — kiáltott fel Péterffy, hisz tulajdonképpen ez egyik sem kaland.

Hallgassanak reám; én majd elutazom Galiciába!

— Nem vagyunk reá kíváncsiak! Nem akarjuk hallani! hangzott minden oldalról.

— Péterffy! Hát maga minden áron kalandról akar hallani? — Kérdi Rébay Gyurkáné.

— Természetes!

— Nézzon reám, csinos vagyok úgy-e?

— Minden hölgy az!

Igen! Ezt állítom én is; még ha olyan kancsal és ragyavert is mint én,

és így természetesen, sem felfogni, sem méltányolni nem képesek érdeme szerint.

Mi a magyarnak Blaháné?

Büszkesége?

Nem csupán az.

Büszkeségünk nekünk, minden művészünk és hála a magyarok Istenének: többet is birunk, a ki nagy, a ki kiváló.

Blaháné több ennél, Ő a nemzet kincse, mert Ő a megteremtője, a kultiválója a magyar „népszínmű”-nek.

Az Ő lánglelke, az Ő honszerelme, kiérezte, felismerte a faj sajátosságait, magába szívta azt, forrón szerető szívével ápolgatta, dédelgette, míg végre a szemünk elé varázsolta a mi gyönyörűségünkre.

Miért dobban meg a szívünk Petőfi olvasásakor?

Miért fog el a megindultság, ha Ő egy-egy „betyár”-ról dalol? Csak nem tölt el büszkeséggel minket a tudat, hogy haramiáink voltak? . . . Az nem! De ha összehasonlítjuk, azt a magyar-betyárt, — aki a szép asszony látásától megszédülve esőket kér csupán, — az olasz brigantival és mérleljük a köztük levő különbséget, akkor meglátjuk azt a valamit, a mi azoknak a legendás időknek az emlékére fellelkesít: a faj jellegét, a mi nemzeti létünknek *ős forrását*.

Mentől magasabb a kultúra, annál inkább nemzetközivé válik az.

A között a magyar és francia mánás között nincs oly nagy különbség, mint a magyar paraszt és francia paraszt között. Az ősi-virtust, a faj jellegző sajátosságait jobban megőrizte a paraszt, mint az az európai műveltséggel bíró nagy úr!

A dal, a mit a nép dalol, annak a szívéből fakad, dalban mondja el a bánatát, örömét; sok százados elnyomatásunk keserves panaszát abból zokog fel hozzánk. A tárogatókat máglyára itélték, halom számra égették el; vér-díjját tűztek a fejére annak, a ki rejtegetni meri. A tárogató elhamvadt, . . . de a dalt nem fojthatták el a nép ajkán: nemzedékről nemzedékre szállt az, megőrizve őseink hagyományát. Apáink gyötrő fájdalma, honszerelme, szelleme, a dalban maradt reánk, abból szól hozzánk. Ha valaki megakarja ismerni a magyar nemzetnek a jellemét, a nép közzé menjen, annak a dalát hallgassa meg és a kinek közülünk ennek hallatára a lelke fel nem hevül, a szíve nem dobog: meghalt abban a nemzeti érzés, megszünt magyarnak lenni az; a nép, a nemzet lelke, a dalban él!

Blaháné magyar minden ízében, szívének minden idegszála oda tapadt, ehez az agyon gyötrött, hanyatló nemzethez: átérezte bűjút, örömét. Blahá-

szép! De látja, vannak gyarló emberek, a kik ezt nem képesek belátni. Átalános vélemény volt, hogy nincs olyan csúnya leány a megyébe, mint én. Nem nevetéses ez?! A sors buta játéka reá-adásul, ha az ilyet nem csak ragyával veri meg az Isten, de szerelemmel is. — Ez történt velem.

Bele bolondultam a megye legszebb emberébe, Rébay Gyurkába. — Nagyon szeretett az apám, elfogult is volt velem szemben, még talán szépnak is látott, mégis bele szédült, mikor kijelentettem, hogy Rébay Gyurkához akarok feleségül menni.

— Kihez te?!

— Gyurkához.

— Megkért?

— Nem!

— Szerelmes beléd?

— Dehogy!!

— Hát hogy gondolod?

Könnyen: nekem van pénzem, Gyurkának van adóssága.

— Igen, igen, de a szerelem, a boldogság?

Boldogság! — Az olyan fényűzés, a melyet kevés ember engedhet meg magának,

né ajkáról a nemzet lelke szól hozzánk, ez rezegteti meg szívünk hurjait.

Minden mozdulata, mosolygása jellegzetes. Édes kacagásából kiérezzük azt az őseréjét a kedélynek, a melyet a nyomorúságok áradata sem volt képes kioltni a nép lelkéből. Érezzük, hogy szívének minden dobbanása a mienk, egyedül a mienk; a nemzeté!

Ez az, a mi Őt minden és mindenki fölé emeli, ez teszi Őt a nemzet kincsévé.

Második Petőfink, második Blahánénk nem lessz nekünk többé soha!

Eppen ezért, érdeme szerint szeretni és megbecsülni Őt erre képesek nem vagyunk.

Más oldalról megvilágítva, az Ő művésze szintén páratlan: csodálatra méltóan sok oldalú és oly közvetlen, hogy a kinek ebben a mi szeszszűzés, perverzítást hajszoló világunkban el nem tompultak még teljesen a szív érző-idegei és maradt egy kis melegség a lelkében, az vele sir, vele nevet.

Három szerepében láttuk, és . . . milyen más volt mindenik.

Török birónéban a tüzes, eleven menyecske, a kit a hála és szeretet köt az urához; míg lelkében él a szerelem, forrongó, lázongó emléke. Ki is jelenti az urának: „Itt ezen a helyen ölelném meg, a kigyelmed szeme láttára, ha visszagyőne!”

De mikor a vágy valóra válik és csakugyan visszajön az epedve várt, a tisztesség érzete győz és erősebb tud lenni az élövel szemben a jellem szilárd asszony, mint volt ábrándjaiban, álmaiban az eszményképpel, az ideállal.

Milyen csodálatos módon domborította ezt ki Blaháné. Mennyi mélység, igazság a játékában; járása, kelése, gesztusa, sirása és kacagása oly jellegzetes. Érezzük: igen, ez a véruinkból való vér!

Nem az elsatnyult, a perverzítés által megmetyelvezett vér; de az ősi, az igazi, a honalkotó, a hont 1000 évig fenntartó.

„Az ingyenélők” ben: a naivitás, a báj és kellem megtestesülése.

Az áldott lelkű, vidor kedélyű, kis paraszt leány, a kinek fáj a más boldogtalansága.

A hogyan bedobja a levelét, olvassa a választ, az az ártatlan, büszkeséggel párosult önteltség, amikor sikerül az, a mit ő furfangosan kieszelt és boldogokká lesznek azok, a kiket szeret; — oly magas foka a művészetnek, a melyre szó, — leírhatni azt, — nem adatott.

Boldog, aki láthatta és gyönyörködhetett benne.

Vége: Náncserl, a becsületes, mélyen érző, magyar szívű, német ajku Náncserl. Milyen más ez ismét, és milyen nagy

— Nagyságos asszony! — Szólt közbe Péterffy, — tragédia lesz ebből?

— Legyen nyugodt: komédia.

A házasság csakugyan megtörtént.

Boldogan tapasztaltam, hogy a híres nőcsábítónak nemcsak szépsége, de mélységes jó szíve is van; gyöngéd volt végtelenül, elhalmozott figyelemmel.

Képviselővé történt megválasztása után Pestre költöztünk. Ott úgy viselkedett velem szemben, mintha én lennék az egyetlen asszony a világon. Elérkezett a tavaszi munka ideje, kénytelen voltam haza menni. A búcsu szívet rázó volt.

Jöttek aztán a levelek. Utánam való vágygylal telve mindenik: üres a ház, élet. Névnapi meglepetésemül haza küldötte a hűséges Gábort ráadásul a virág és ajándék halmaznak. Legyen segítségemre az is; ő majd megél valahogy, nála nélkül is . . . Csak a felőlem való gondoskodás mindenütt.

Csak én, mindig, minden gondolatja csak én voltam . . . Már kezdett nyugtalanítani ez az örjögő, nagy szerelem. Egy szép napon végre azt írja:

„Ne vess ki Drágám! Ugy vágyom utánad, hogy étkezés közben magammal szembe helyezem és csókokkal halmozom el az itt maradt pongyoládat.

és milyen tökéletes. Oly drámai erő nyilvánul meg ebben a szerepben Blahánénál, a mely följe helyezte volna Őt, Rachelnek és minden világhírű művésznőnek, ha nemzetközivé akarta volna tenni Isten adta és áldotta tehetségét.

De „nem! Ő nem akart a nagyvilágé lenni, Ő csak a mienk akart maradni, magyar kivánt lenni!

Mi Ő a magyar nemzetnek?

Lelke, virága!

Összegyűjtötte mind azt, ami szépet dicsőt, felemelőt a rég múlt reánk hagyott, éleszgette a lelkünkben, a már már kialvó (vagy csak szunnyadó) szikrát: a hazának, a fajnak szeretetét, a mely nem csak alapkőve, de egyetlen biztosítéka is nemzeti létünknek.

Ki érti meg más: mi Ő nekünk?

Más, akinek a lelke nem tapad ehez az apánk vére által öntözött rüghöz; a kinek a lelkét nem gyötri kétség és fájdalom a hanyatlás láttára; a kinek mindegy: magyarok maradunk-e, avagy osztrákká, vagy csehvé vedlünk.

Ki képes megmagyarázni azt a vakon születettnek, hogy mi a világosság?

Ki képes megértetni a haza fogalmát azzal, a kinek a lelkében a nemzeti érzés nem él? Fájdalom, senki sem... De a kiből még van érzés, a kinek a lelkében nem pusztít a nemzetköziség rákfeneje, a ki hű fia, hű leánya a hazának, annak a szíve hevül a faj minden jellegzetes tulajdonsága láttára, az érzi, hogy nemzeti létünknek kútforrása ez!

És a ki ezt érzi, az a bálványozás egy nemével hajlik meg Blaháné előtt, mert mind ennek az élő megtestesítője Ő!

Áldja meg Őt a magyarok Istene minden jóval, boldogsággal, áldja meg az Övéit is, hogy azoknak bánata árnyat ne borithasson az Ő szerető nagy szívére, áldja meg Őt és tartsa meg soká, a nemzet gyönyörűségére, büszkeségére!

Úgy legyen!

Ritter Károlyné.

Színház.

Kunhegyi Miklós színtársulata befejezte e héten Orsován való szereplését. Társulata általánosságban véve nem elégitette ki igényeinket, bár nem tagadjuk azt sem, hogy két-három darabbal határozott sikert aratott. Érezte ezt maga a direktor is, s úgy igyekezett a csorbát kiköszörölni, hogy *Blaha* Lujzával hozta Orsovára, s így a közönségnek igazi művelzetet nyújtott.

Ugy értesültünk, hogy a délmagyarországi kisebb városok színterületét, melynek odaitélésében újabb idő óta a mi-

Nem te vagy az, nem! de mégis valami, a mi reád emlékeztet: hulljon legalább arra a csókjaim özöne.

Tyhú! Ennek már fele sem tréfa, ez az ember még megbolondul utánam. Megparancsoltam, hogy fogjanak azonnal; hajtattam a vonathoz; a legközelebb indulóval vágattam Pestre; délelőtt 10-kor ott voltam. Dobogó szívvel siettem a mi édes kis fészékünkbe.

Elképzeltem a Gyurka meglepetését.

... Az idegen inas nyitott ajtót.

Kérdezem: itthon van-e az úr?

— Igen kérem.

A nagyságos asszony is.

Miféle nagyságos asszony?

— A felesége kérem.

— A felesége?

Hallja, hát van a nagyságos úrnak felesége?

— Hogy ne kérem, éppen most reggeliznek.

De már ezt megnézem.

— Kit jelentek be kérem?

Engedje csak, majd meglepem őket, hadd legyen teljes az örömük.

Benyitok... és csakugyan: ott van a pongyolám szemben Gyurkával, hogy volt benne egy szőszke hölgy is... reménylen, ezt mindenki mellékesnek tartja?

nizsterium disponál, Kunhegyi Miklós nyerte meg. Eszerint tehát jövőre is Kunhegyi fog Orsován szerepelni.

Ha ez így van, ajánljuk neki, hogy szervezze színtársulatát megfelelő módon, hogy az minden tekintetben képes legyen azon misszióra, a mely reájuk vidékünkön vár.

A múlt heti műsor a következő volt. Márc. 29-én, szerdán *Pepita kisasszony* operette került színre, melyben Szécsi Emma játszotta a főszerepet igen lelkesen, odaadással, dacára annak, hogy a színház majdnem üres volt. Jól játszottak még Tarján mint Fredo kapitány és Árnai mint Don Gáspár.

Csütörtökön *Orpheus a pokolban* operett adták. Itt búcsuzott Szécsi Emma az orsovai közönségtől, mert ez volt utolsó föllépte. Szécsi kedves énekével, odaadó és minden frivolságot kerülő játékkal a közönség kedvence lett, s valóságos tüntetesszerű tapsal jutalmazták művészetét. Jók voltak Tarján, Barabás, Hollosi, Sarkadi.

Szombaton a *Piros bugyeláris*, vasárnap az *Ingyenélők*, hétfőn *Náni* népszínművek kerültek színre *Blaha* Lujzával.

Blaha pénteken este érkezett Orsovára. Az állomáson nagy számú küldöttség fogadta, akik között a hölgyek is nagyon szép számmal voltak képviselve.

Szombaton, első föllépe alkalmából a helybeli kaszinó nevében *Würsching* Frigyes elnök üdvözlő beszéd kíséretében gyönyörű bokrétát adott át a művésznőnek, melyen nemzeti szallag csüngött. Úgy ezen, mint a többi estén állandó ünnepelés tárgya volt Blahané, s a közönség csaknem elárasztotta ibolya bokrétákkal. Különbö Blaha Lujzával lapunk más részében méltólag foglalkozunk.

HIREK.

Április 11-diki hivatalos istentisztelet a róm. kath. templomban kedden d. e. 8 órakor fog megtartatni.

Meghívó ápr. 11-diki iskolai ünnepélyre. Az 1848-iki törvények kivívásának emlékére a helybeli állami polgári fiu és leányiskola az áll. el. iskolával együttesen ápr. hó 11-én d. e. 3/4 9 órakor az intézet tornacsarnokában hazafias ünnepséget rendeznek, melyre

Erthetetlen, — de a mint megláttam engem a kis szőszke, rettenetes sikollyal kapta fel az uszályát és úgy vágatott el mellettem, hogy majd leütött a lábamról; ki az ajtón, le a lépcsőn, kalap nélkül.

Az Istenért, — mondtam Gyurkának, — nézzed: a pongyolám még kalap nélkül vágat az utcára, (hirtelen levettem a fejemről) nesze, itt van, vidd utána, mit gondolnak fölöle az emberek, ha így látják?

Gyurkát a viszontlátás és meglepetés boldogsága teljesen megbénította.

Indulj már kérek. Itt a gallérja, itt a cipője, no vidd utána.

Gyurka dühösen jelentette ki: „Nem viszem!”

Hát küldd a lakására legalább. Megesküdt Gyurka, hogy nem tudja, soha sem is tudta, hol a lakása.

— Látják kérem, így lettem én szegényebb egy pongyolával és gazdagabb egy tapasztalattal.

— No, Péterffy, hát ez kaland?

— Kalandnak kaland; de én még részleteket óhajtanék.

— Ma már nem lehet barátom, éjfél elmúlt, búcsuzunk kell: Gyurka epedve vár reám

— a.

az iskola-barátokat és a n. é. közönséget tisztelettel meghívja az intézet igazgatósága

Az ünnepély műsora:

1. *Szózat*, énekl. az intézeti vegyeskar.
2. *A nagy temető*, Pósa L.-től Szavalja Theodor Mariska el. isk. IV. oszt. tan.
3. *Ne féltsetek a magyart*, Jánosi Gusztávtól. Szavalja Angyal Jenő el. isk. IV. oszt. tan.
4. *Alkalmi beszéd*, tartja *Mihalik* Sándor áll. polg. isk. igazgató.
5. *Királyhymnus*, énekl. a polg. iskolai vegyeskar.
6. *A magyar nóta*, Lampérth Gézáttól. Szavalja Heitler Sándor polg. isk. IV. oszt. tan.
7. *A régi könyv*, Várady Antaltól. Szavalja Székely Ilona polg. isk. I. o. t.
8. *Ezer éve*, Luby Sándortól. Szavalja Mátyás Rezső polg. isk. IV. oszt. tan.
9. *Hymnus*, énekl. a polg. isk. vegyeskar.

A tűzoltók közgyűlése. Mult hó

26-án tartották községünk önkéntes tűzoltói rendes évi közgyűléstük az Arany Szarvas szállóban. A távol volt Schramm János elnököt a gyűlés vezetésében Freyler Ignác, a testület parancsnoka helyettesítette. Miután a jegyzőkönyv hitelesítőket megválasztották, Zelena József előterjesztette titkári jelentését, melyből a következő kivonatot közöljük. A jelentés, mindenekelőtt elparentálja Rojeszku János pártolótagot, majd örömmel konstatálja, hogy a lefolyt testületi évben nagyobb tüzesetek nem zavarták meg a város lakóinak nyugalmát. Kisebb tüzesetek, melyekhez a testület kivonult, voltak: az Ozanics szállóban jégveremégés, állomáson vasuti kocsitűz, Waszilevits kertben házégés. A tűzoltóság ezenkívül sikerrel nyújtott segítséget egy zsupaneki tűzveszedelem alkalmával. A tűzoltóság 8 gyakorlatot és 4 kivonulást tartott; a gyakorlatokban a helybeli magy. kir. honvédszázalaj legénysége is résztvett.

A tagok egy táncvigalom jövedelmével gyarapították a testület bevételeit. A parancsnokság 3, a választmány 6 értekezletet tartott, melyeken a testület személyi és folyó ügyei intéztettek el. A tűzoltó szerek közül egy régi fecskendő ujjá alakítottatott, egy másik pedig rugókra szereltetett fel. Új beszerzés 300 méter tömlő, szerek alapja 1764 K. 15 f, zászló alap 494 K. 76 f, egyenruházati alap 192 K. 92 f, készpénz 28 K. 22 f, összesen 2479 K. 05 f, vagyon.

A titkári és pénztárosi jelentést elfogadták és mint újat határozták, hogy a sokféle alapot megszüntetik és helyettük az alapszabályokban megkivánt tartalék — és segélyalapokkal egészítik ki a testület forgatókéjét. Elhatározták, hogy 200 koronát fordítanak a folyó évben nyári zubbonyok beszerzésére. Végre néhány pótválasztás után a közgyűlés véget ért.

Adományok a Magyar Háza.

Jezuleum intézet Zsombolyán 1 K., Csi-csáky Imre zsombolyai plébános, pápai kamarás 1 K., Schweninger Jakab káplán 1 K., Bösz Ede zsombolyai polg. isk. igazgató 1 K., Magyar János zsombolyai el. isk. tanító 1 K., Palfy Dániel 10 K., Dr. Konrad Ernő makói aljárásbíró 1 K., összesen 16 K.

Színiszezon után. A következő párbeszédnek voltunk fültanúi:

— Nos barátom, mivel fogjuk az időnket ezentúl ölni? Elmentek Thalia bájos papnői!

— Mivel? Adósságaink törlesztésével. —

199. sz. 1905. végrh.

Árverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy az orsovai kir. járásbírósnak 1904. évi V. 551. számú végzése következtében **Lackenbach Izidor** javára **Piete Izidor** ellen 400 K. s jár. erejéig 1904. évi november hó 16-án fogantatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3050 kor. becsült következő ingóságok, **butorok** nyilvános árverésen eladatnak.

Mely az orsovai kir. járásbírósnak 1904-ik évi V. 551. számú végzése folytán 400 K. tőkekövetelés, ennek 1904. évi október hó 3. napjától járó 6% kamatai, 1/3% váltódíj és eddig összesen 79 kor. 40 fill. bírósággal már megállapított költségek erejéig **Orsován** leendő megtartására

1905. évi április hó 13-án délelőtti

9 órája

határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is, el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták, s azokra kielégítési jogot nyertek volna,

ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendel-tetik.

Kelt Orsován, 1905. évi április hó 21. napján.

Árverés kitűzési díj:

6 K. 40 fill.

Bumba Béla,
kir. bír. végrehajtó.

GUTMANN TESTVÉREK

drenkovai kőszénbányái termelnek kitűnő minőségű **szenet** ipari célokra, különösen jó **kovács szenet**, továbbá **sajtolt szenet** (brikett) 7 klgr. sulyban, mely utóbbi gőzgépnél, kályha tüzelésnél és különösen tengelyen való szállításra kiválóan alkalmas.

MEGRENDELÉSEK

GUTMANN TESTVÉREK

BUDAPEST

V., Mérés útca, 3. szám alatti címre intézendők.

49-52

Nincs többé iszákosság.

A csodát okozó Cozapor-ból egy próbára valót ingyen küldünk.

Kávéba, theába, ételbe és italba elegyíthető, s beadható anélkül, hogy az illető észrevenné.

A **COZAPOR** többet ér, mint a világ minden beszéde a mértékletességről, mert ez azon hatást idézi elő, hogy az iszákosnak a szeszital visszataszítóvá kezd válni. A **COZAPOR** csendesen és biztosan hat, a feleség, nővér avagy leány beadhatja az iszákosnak anélkül, hogy az észrevenné a javulás okát.

COZA ezer és ezer családot kibékített, s a szegénytől, becselenségtől ezer és ezer férfit megmentett, akik azután ismét erőteljes polgárokká, tevékeny kenyérkeresőkkel lettek. Számos fiatal embert a boldogsághoz vezető jó útra térített, és sok ember életét több évvel megnyújtotta.

Azon intézet, mely a valódi Cozaporot bírja, azoknak, akik ezt kívánják, ingyen küld próbát. A szer ártalmatlan voltáért kezeskedünk.

7 26

INGYEN PRÓBA.

147 szám.
Vágja ki ezen szelvényt és küldje még ma az intézetnek.
A levelek 20 f-es bélyeggel látandók el.

COZA INSTITUT

(Dept. 147),

62, Chancery Lane,
London W.C. (Anglia).

Dr. Schwartz Tivadar

— községi- és kórházi-orvos, tb. járás-orvos. —

Lakik: Laudonútea 248. sz.

RENDEL: délután 1/2 2—1/2 4-ig.

Házeladás

Az Új-utcában, Vior úr házával szemben levő 240. számú ház szabad kézből eladó.

Közelebbi felvilágosítást ad:

Serafin Theodor,

— háztulajdonos.

Minden család pénzt takarít!!!

Remek 6 szem. kávé készlet minden színben csak 95 kr. f. 1.40 f. 1.90	Finom ajour 6 szem. kávé készlet minden színben csak f. 2.20. f. 2.90 f. 3.45	Remek 6 szem. vászon Damaszt Garnitura csak f. 2.10 f. 2.90 f. 3.40 f. 3.90	Szép mintázott vászon vászon törülköző 6 drb. csak f. 1.25 f. 1.72 f. 1.90 f. 2.10
30 rőfös vég esodavászon csak f. 3.65	30 rőfös vég bőrvászon csak f. 4.15	30 rőfös vég irlandi vászon csak f. 4.95	30 rőfös vég Gyöngy vászon csak f. 5.45
50 rőfös vég bőr vászon csak f. 8.25	50 rőfös vég irlandi vászon csak f. 9.45	50 rőfös vég rumburgi vászon csak f. 10.40	30 rőfös vég jó minőségű chiffon csak f. 4.65
30 rőfös vég csikos Kanavász csak f. 3.25	30 rőfös vég csikos és kockás 1-ma kanavász csak f. 4.55	30 rőfös vég finom kanavász csak f. 5.40	35 rőfös vég kanavász különlegesség csak f. 6.40
Remek női ing vászonzól, kézi himzéssel csak 85 kr. f. 1.15 f. 1.55	Remek női Chiffon ing schweizi himzéssel csak f. 1.10 f. 1.42 f. 1.74	Remek női háló Corsota nagy választékban csak 98 kr. f. 1.25 f. 1.56	Remek női chiffon nadrág csak 90 kr. f. 1.48 f. 1.45
Varrás nélküli vászon lepedő 2 mtr hosszú és 1 1/2 mtr széles csak 92 kr.	Varrás nélküli remek vászon lepedő 2 mtr hosszú, 1 1/2 mtr széles csak f. 1.05	Nemzetközi keresk. ügynökség Budapest, Kerepesi-ut 65. szám, 1. em.	
		Remek 30 rőfös vég rumburgi vászon csak f. 5.60	30 rőfös vég 1-a rumburgi vászon csak f. 6.40
		30 rőfös vég R. Chiffon csak f. 5.40	30 rőfös vég R. R. Chiffon csak f. 6.85
		30 rőfös vég fehér csikos eszivat ágyhuzatra csak f. 6.35	30 rőfös vég, virágos fehér eszivat ágyhuzatra csak f. 7.40
		Remek Chiffon alsó szoknyák himzéssel csak f. 1.35 f. 1.75 f. 2.25	Remek Cloth és posztó alsó szoknyák csak f. 1.65 f. 2.15 f. 3.22
		Remek selyem Cloth paplan minden színben csak f. 3.95	Remek Caschmir paplan minden színben csak f. 3.55

23-26